ANY IX.—NÚM. 384 | 10 cèntims | BARCELONA, 4 D'ABRIL DE 1916

PATUFET

—La Lola tot l'hivern que no fa rès més que alabar aquell abric que porta el séu marit.
—No m'agrada que una dòna alabi tant la peça del séu marit.

ROYAL CONCERT

Pabellé de Moda — **El Rei dels Music-Halls**

Grans ovacions a l'escultural

ANGELETA ERO

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — **Restaurant a la carta** — **Butaques gratis**

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París
Orquestra S. Ginés
Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba
Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisàrnic Martí

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

TIRANT-BENEFACTOR PATENTAT

Pel desenrotllo del pit de les senyores, cavallers i nens
Indispensable a tota persona que aprecii i practiqui la higiene en el vestir.

Amb l'us del *Tirant-Benefactor*, les senyores conseguiràn el desenrotllo dels pits, poguent prescindir aixís de medecines i onguents perjudicials móltes vegades a la salut.—De venda en casa els *Srs. Eduard Schilling, S. en C.* (Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligacames i tirants «*Smart*»

Amador Alsina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis a qui ho demani.

—Mira, Lluis, les persones de bon gust i de paladar exquisit, compren les Ostres y Marisc en el

Carrer de Santa Ana, 24.—Barcelona

SARNA (Ronya)

El producte patentat
SULFURETO CABALLERO
no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el fluix, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

BARCELONA, 5 D'ABRIL DE 1916

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptes. 2
ESTRANGE, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

Un dels mals que més afligeixen a les dònes de món, científicament conegudes amb el nom de maturangues, és el mal de l'amor. Quin concepte més erroni és del que creuen que les dònes de la vida no estimen! Quina equivocació!

La dòna pública, mòlt més que la privada, té a tota hora obert de bat a bat l'armari de les afeccions de l'amor, disposada a entregar-se al primer que la pigi *conxivar* amb una mica de *sandunga*. Una dòna privada, lo primer que fa quan li parlen d'amor és tancar els ulls. La pública, en canvi, els obre per complet. La privada torce el cap, la pública el cul. (Hauría pogut dir-ho d'altra manera, però no m'hauría entès tothom, i, després, la paraula *cul* ja ha sigut dignificada per escriptors notables i dramaturgs eminents: Benavente, Hoyos y Vinent, Oscar Wilde i alguns altres que sentim no recordar.—La dòna de sa casa, quan li proposeu que os estimi, os pregunta qui sóu, còm os dieu, quànts anys teniu i de què feu. La pública, si està disposada a estimar-vos, sols os demana quin número calceu. La privada os fa, per tota contestació, que parleu amb els séus pares; la pública os recomana que no ho digueu a ningú.

Sempre la dòna de món ha sigut afectada pel mal de l'amor i sempre, des de que el món és món,—que es tant com dir des de que la dòna ha sigut dòna de món—sempre, repetim, n'ha sofert la dòna de món les seves funestes conseqüencies.

Ja l'entrada de la dòna al món de les dònes de món, té per causa l'amor. No la sabeu l'historia? L'historia és vella i repetida: ella servía de minyona en una casa de senyors. I com que servía tant, el senyoret—etern senyoret que ha fet més mal que una pedregada seca—se'n va enamorar. Una altra dòna que no hagués estat disposada a ésser dòna de món, li hauría dit que parlés amb els séus pares; ella no li va dir. Ella va contestar-li:—Aquesta nit, quan la seva mamà sigui a dormir i el séu papà marxi cap al casino, deixaré oberta la porta del meu quarto. I el senyoret va entrar-hi i... lo que passa sempre: les enganyen i després no s'hi casen!... De vegades, el senyoret no és un senyoret: de vegades és un militar, de sargento en amunt. El brill de les estrelles les encega. Ells els hi fan veure les estrelles i elles... acaben, les pobretes! quedant-se a la lluna de Valencia. De tot aquest episodi no'ls hi queda altre record agradable que unes mitges de seda o be unes lliga-cames que ells van regalar-los-hi, mes ai! que aquest record mòlt aviat s'esborra per altres ben punyents: la llevadora imbècil, que amb la seva rialleta acostumada arranca les despulles d'un amor que florí en una alcova i mor en una altra alcova tant negre i dolorosa com l'altra fou plaent i rosada i alegre.

Després aquella dòna ja entra de ple a la vida. Ja entra de ple en el món. Ja és dòna de la vida, ja és dòna de món.

Des d'aquell moment el séu cor i els anexes estàn a disposició de qualsevol. Estima sempre i a tothom i no se'n cansa mai ni mai se'n desenganya. Estima des de que's lleva fins que se'n va al llit i quan és en el llit és quan estima més. La seva ànima és pròdiga com la bossa del Muley que tenim a Barcelona, i el séu còs es belluga a tota hora, infadigable com el còs electoral en dia d'eleccions. Els sedents d'amor, els freturosos, els orfes de carinyo, acudeixen a ella com els pobres anaven a la porta dels convents a recollir les sopes, solament que en aquest cas, en lloc de recollir-la son ells els que la deixen. I són com un hostal on tothom s'hi recull; com un arbre que ofereix a tothom la seva fruita; com un banc ont tots ens hi asseiem; com una cantonada on tothom s'hi arramba; com una font on mòlts van a abeurar-s'hi.

Pobre dòna de món, tant bescantada! A no ésser elles, els homes anirien pel carrer treient la llengua com els goços; els joves brincarien mateix que'ls cabrits bojos i pel món de la gent mascle s'escamparía arreu una estranya frisança que'ns faría rascar com si tinguéssim ronya. Per les escaletes se sentirien uns gemecs estranys, pels corredors s'escorrerien bultos sospitosos, i arreu, en el teatre, en el tramvía i a les conferencies, homes i dònes en infernal neguit lliurarien una batalla ximple de pessics i arrambades i de crits incivils.

Estrany martiri, càstig dels déus més humans que nosaltres, que finiría en una tempesta apocalíptica, en una pluja incomprensible i porca d'una aigua com xarop de poncem!...

Pensaments

El marit que passa mòlts ratos a la cuina amb la criada, o aprèn de fregir o vol fregir-la a la senyora.

***

Les dònes són com el ferro: quan estàn enceses, se dobleguen.

CAMELANCIES GUERRERES

Una batalla moderna

(*Imitacions del dia de tots els sorolls d'un bat-i-bull del qui el Govern ens lliuri i nosaltres també.*)

Comença la batalla, amb un toc de trompeta o sigui amb un punt d'atenció:
—*Tallaví...i...i.. i...i!*
Uns timbals, que s'acosten:
—*Porredón, Porredón, Porredón, Porredón, Porredón!...*
Un tret, d'una avançada:
—*Pet!...*
En segueixen dos més de's contraris:
—*Plet!... Pit!...*
El primer ferit, caient:
—*Uy... à!* (Cau.)
Una canonada seca:
—*Po...o...o...ns!*

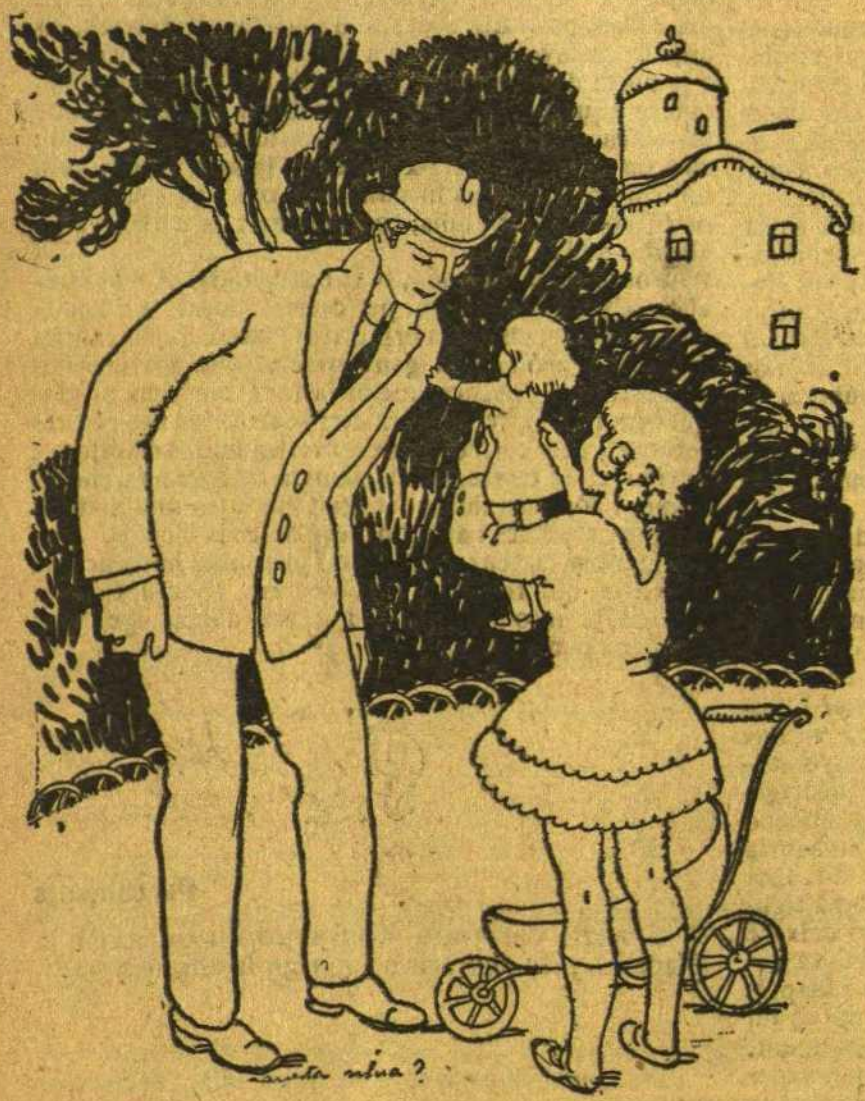

—Què ja diu mamà, aquesta nina?
—Sí; ja diu mamona.

Una exclamació:
—*Bony!*
I unes més que segueixen:
—*Caralt!... Beu!... Banyeta!... La Marne Kiels Waa París!*
Dos tocs més de trompeta:
—*Tatarel!... Tarit!... Tamarit!*
El telefon de campanya, transmetent ordres:
—*Bonet, Pedret, Quiquet, Benet, Patet, Periquet, Pepet, Quet, Quic, Cbec, Crec, Net, Busquets...*
El timbre del telefon:
—*Rbin... Rbin... Rbin...in!...*
La bocina d'un auto, que parteix per la linia de foc:
—*Bau!... Au!... Moc!... Mac!...*
El motor:
—*Xop!... Xop!... Fus!... Fums!... Feu!... Xuc!... Fas!... Xop!...*
S'allunya, l'auto, per la carretera:
—*Foot! Foot!... Foot!... Foot! Foot!...*
Les campanes de la catedral:
—*Nanc!... Nin!... Non!... Masclans!... Clipto...o...n!*
Un tren que condueix material de guerra, acostant-se:
—*Pastera, Pastera, Pastera, Pastera; Borrego, Borrego, Borrego, Borrego; Recado, Recado, Recado, Recado...*
El xiulet de la màquina:
—*Pi...i...u!... Pi...i...ii!*
Dos trets, sueltos:
—*Pic!... Pont!*
Gemecs en l'ambulancia:
—*Pera!.... Mare!.... Tuy!.... Tey!.... Toi!.... Trulls!....*
La cavallería que avança al sò de les cornetes:
—*Paperets, Paperets, Patarats, Patarats, Paperets...*
Canons de gran calibre:
—*Paams!... Po...o...oms!... Bo...on!... Bo...o...o...o...nsoms!*
Descàrregues cerrades de fusellería:
—*Ra...ac!... Raxat!... Ros!... Ras!...*
Un coet, que fa senyals:
—*Fe...e...li...i...u!... Plat!...*
Un que cau de l'aeroplà:
—*Aymam!!... Platt!...*
Una ametralladora funcionant:
—*Roxap!... Xatat!...*
Soroll d'un cavall que s'acosta:
—*Xarop, Xarop, Xarop!*
Xiulet d'una bala pels aires:
—*Xei...i...i...xa!...*
Fa blanco en una paret:
—*Trec!...*
Més canonades:
—*Bonns!... Pums!... Pams!...*
Un que cau i se reventa:
—*Panxampla!...*
—Trets sols:
—*Tic!... Toc!... Tec!... Cric!...*
Explosió d'una mina:
—*Po...o...rro...o...o...ns!*
Una veu, sense imitació:
—*R. I. P. Amén.*

Confusió

Em trobava a Rubí, un dels pobles més barrilaires i papitescos de Catalunya, i quins habitants, degut potser als medis de comunicació en *auto* que tenen amb Barcelona, son espavilats i trempats com pocs de la comarca.

Esperava la sortida del vehícol que devía tornarme sencer a casa si pel camí no passava cap *percance*. Juntament amb els nombrosos passatgers que com jo esperaven l'hora de la *guillada*, hi havía una senyora i un fill séu, nen d'uns quatre anys.

Al noi de sobte i dirigint-se a la seva mare, va oir-se'l pronunciar aquestes expressives lletres del nostre abecedari: K, K!

Seguidament el cas fou consultat per la senyora amb la mestressa de la *parada*, la que, vegent que la cosa apremiava, va acompanyar el xicot a la quadra, aon picotejava un aixam de viram.

Deixat allí el noi, al poc rato va sortir xisclant com endimoniat i plorant a llàgrima viva. Preguntat per sa mare que n'estranyava la causa, l'infant digué, posant la maneta en certa part:

—Les tites buba aquí!

La mestressa, volent consolar a mare i fill, va donar uns *bobons* al nen mentres deia a la senyora:

—Les meves gallines són mòlt dolentes; figuris que fins s'han acostumat a menjar-se els ous.

Al sentir això, en un esglai la senyora crida:

—Ai, Deu meu!

I de sobte s'ajup, arremangant el vestidet del noi noi i afegeix:

—*Vina, fill meu; no fos que aquestes bestioles t'haguessin desgracial!*

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias acabadas de llegar, originales de nuestro ferviente y efercescente corresponsal señor Buendía y Gassol, el más pincho de los reporteros que corren, Bono inclusive.

Nota.—*Advertimos a aquella viuda que no se haga ilusiones y no escriba más naipes a nuestro descacharrente amigo. A éste le gustan tiernas, como buen «papitista».*

Jueves, 30.—Poco a poquito vamos los burros y un servidor, en amable consocio que dice Lairet, camino de casita. Todo sovinte tropezamos con cientinelas que nos hacen parar y me piden los papeles. Ya les he dado dos «Vanguardias» que llevaba en el infierno de la americana por aquello de Dios nos guarde de una necesidad. ¿En qué se parece un cojo a uno que me pida siempre tabaco? En que ya se sabe que «quien mal anda...» y el otro también «mal acaba...» ¿Y unos que hablen por referencias al Asilo Durán? En que éste... Asilo Durán y aquéllos... así lo dicen! Ahora caigo en que me he dejado en la dispesa un retrato de la Chelito con una dedicatoria del Dr. Andreu. Lo siento, qué carai. ¿Y dicen que la Chelito, aunque ya revenida, está aun enfocable? ¡Cómo haréis el nariz por el «Eden»! ¡Cuando pienso que yo aquí me hago repicar, me coge una malicia! ¿El colmo de Falqués? Tener piedras al hígado.

Viernes, 31.—Chiquitos, he sentido cañoneo y he girado cola. No estoy para músicas, que aun hago gozo con mi pinta berebere y no quiero diñarla. Ahora pasa un aparato todo estraño que no se por qué le dicen Hereu Pla. Yo me amago debajo un grapado de roques. Ya te conozco, hierbecita, que te llaman mardujo. ¿Conque el marqués de Camps otra vez candidato? López Picó no se debe ver de ningún ojo. Os participo que tengo un mal de muelas que me hace ver la madrina. Yo me he puesto un pegado de humo de estampa con salsa de hace-solitos, pero como un pegado en un banco. Saben el colmo de la mala sombra? Quemar una silla. ¡Sí, hombres! No ven ¡que-ma-la pata!

—Aquest vent se vol escalfar, perque se'm fica per tot arreu.

¿Y en qué se parece uno que se coge un pelo de la mano a una buena persona? En ¡qué vello sujeto! Voy a comer, si gustan. Higos de moro y un tajo de mojama y Dios nos dé. Somos al baile y hemos de bailar, que decía el marqués de Alella. Aquí la bailo delgado, pues de un pollo astro te acanan en seguida pela con diez. Como yo no la habillo muy, ¿saben? hago estalvios. Os mando un retrato de Napoleón que afigura dos caloyos preguntando a dos señoras de su casa las señas de una casa de honesto solaz y esparcimiento, baratita. Es curioso, ¿oy? Esto no es de Turquía, pero hace su efecto.

Sábado, 32.—¿Saben qué hago yo para decir que una cosa es bestial, brutal, etc.? Pues me agarro el nudo de la corbata. Es decir, que cojo nudo. (Patente de invención n.º 606.) ¿Y lo mejor cuando pasas un disgusto? Comprarte unos zapatos. Es cosa que siempre «con suela». ¿Y cuál es el animal que tiene más de dos patas y no llega a cuatro? Los loros, que tienen dos y pico. ¿Y la enfermedad que no tienen nunca los pobres? Paperas. Porque si no tienen *pa pan*, ¡cómo van a tener *pa peras*! ¿Y en qué se parece un cobrador de tranvía al invierno? En que te hace meter las manos en el bolsillo. ¿Y por qué uno que se diga Baró no puede tener un bar? Porque sería un «bar Baró» Bueno: todo esto no tiene nada que ver con la guerra, pero, ya verán: he estado clapando hasta entrada de obscuro y no sabía de qué hacer mangas.

Domingo, 33.—Un pajarito me ha dicho que Pich, mi gran Pich, ha puesto tienda de señores. Dicen que hace tropa y que Rosendo, el de la «Lliga del Mal Mote», está que no cabe de contento. Lo cerebro tanto. Dicen que Fabra (D. Casi) casi es seguro que no sale por Valls. Que Brossa ha venido y no hace gracia a Miliano. Tiene un *brossa* al ojo. Que Caralt va a estrenar un drama detecti-polici-lladres y serenos titulado «La mano color azul marino», en la que fumará en pipa. Ya me enviaréis el argumento. ¿Es verdad que Burrull aun habla por los bolsillos? Dicen que... ¡está llorando la molinera! (¿Eh que soy chistoso? Esto no se aprende: se ha de haber nacido.) ¿Dicen que Millán ahora es radical? ¡Ya hacía bien aquella vieja! ¡Me sabe grave no haberme presentado, cómo hay mundo! Subo de pies a que me hubiesen votado todos los corridos, con Agulló a la cabeza. ¡Y si arribo a salir! ¡Qué discurso en el Congreso! Hubiera habido para alquilar sillas. ¡Oh! ¡Ah! ¡Todo son alusiones! que dijo Pich.

Lunes, 34.—En un revuelo de la carretera he topado con un pez gordo de la malicia que me ha dado taba. A la cuenta va a Bagdad por detrás, es decir, que les quiere cortar la retirada a los turcos. Yo, siempre al tanto y haciendo el ojo vivo, le he estirado la lengua y el ha caído como un mec. «Nosotros, los rusos de Rusia, ha hecho, somos atacantes y estupefacientes. Los cosacos del Don tienen el don de inmiscuir y atenacear supra-terrenientemente al enemigo y apúntese quince. Ello demuestra, especifica y tonifica que en Arkángel sube el pan y en Moscou el vino. Con tales elementos ganamos, ¿no es verdad?» Yo, admirado de su labia, le he pedido el retrato. El hombre, que es un buen Juan, me ha dicho: «Si le es igual le daré el del batallón n.º 6789 de somatenes de Vals Boston, que me regaló Lord Klimké, un día que cafan gotas.»

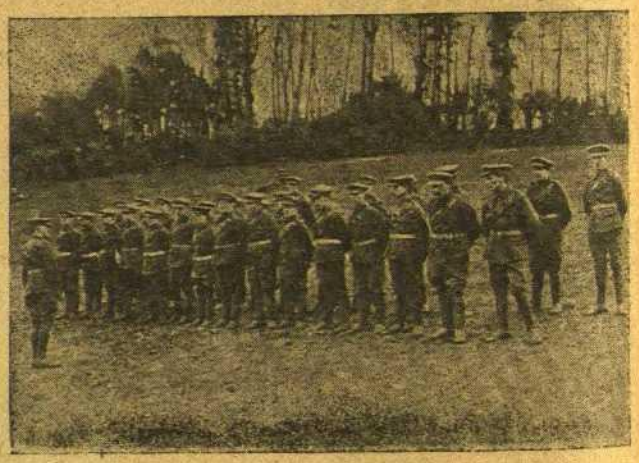

Acepté de aquello más agradecido y ahí va. Podéis poner al cabo de abajo que son tropas rusas a punto de entrar en fuego. Ya veréis cómo se lo maman.

Martes, 4.—He metido los pies al cubo al contar los días. Dad la culpa a los cajistas, que siempre se la cargan. Ya estamos cerca de Suiza, como aquel que no hace nada. ¿Sabéis el colmo de la imaginación? Tirarse desde un quinto piso a la calle, con una espelma encendida en el culo y hacerse el efecto de que se es una estrella errante. ¿Sabéis cómo se hace una fortuna? Pues... decídmelo, que me haréis un gran favor. ¿Sabéis qué diferencia hay entre una papallona y un... de aquello que sen dice Marieta? En que una es mar-i-posa y el otro Mar-i-quita. ¿Y qué hace Montero, que no se menea? ¿Aun no ha ido al botavante la casa de la Bola? ¿Aun escribe manifiestos el Dr. Queraltó? ¿Sabéis cuál es la sal de más mal olor? La sal-pargatas.

Miércoles, 5.—¡¡¡Ah!!! Dejadme que me estire. Dejo el burro y cojo el tren. En el viaje he perdido seis kilos y he ganado una duricia en el cabo de abajo del rosario de la espalda. Yo en el burro siempre pierdo.

GEROGLIFIC N.º 22

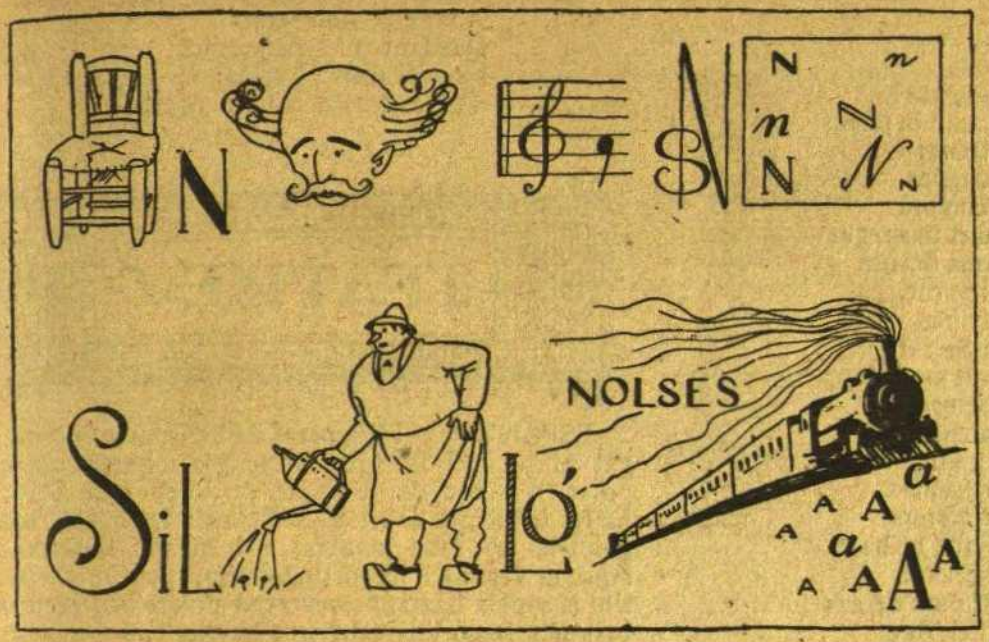

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns envíin les solucions com a material d'imprenta, perque seràn publicades en la secció aludida.

Una vez, era un marreco, perdí un nabo y mi padre me dió un atún. Ya estoy en Suiza, país de Guillermo Tell y Lafont, notario, de la mantequilla y de la suerte o leche, que es igual. En el primer puerto suizo que encuentre me embarco para Barcelona. Os tengo que contar un gavadal de cosas para hacer un tomo. Ya se sabe que vale más un tomo que dos te daré. De la guerra os puedo adelantar que va tirando y que por ahora no se le ve el desllorigador. ¿Será Francia? ¿Será Alemania? ¿Será Romanones? Dejadme, que voy a meditar un rato. Dad recuerdos a Diaz Retg y a la Cachavera. ¡Ah! ¡¡Y no comprometáis el voto!!

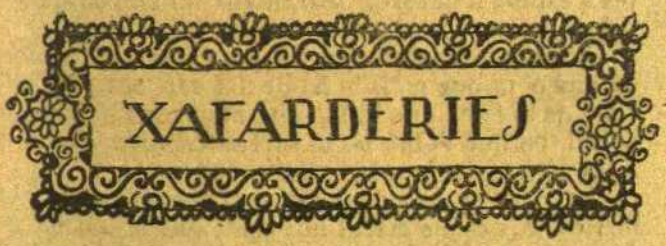

Del cartell de «Novetats»:
«El duende de Brook Street.»
Carai, amic Caralt! No joguem!

***

D'un full de calendari:
«*Fecundidad de la patata*.—Un sabio ha calculado que si no existiese en el mundo más que una sola patata, un buen cultivador podría obtener con ella 10,000 millones en diez años, renovando de esta suerte la simiente necesaria para toda la tierra.»

El perill fóra de que'ls cultivadors fossin mólts i la patata es corqués.

***

Llegeixin:
«Abandonadas éstas, tropieza con unos pezoncillos; ¿qué serán estas fresas que me nacieron en mitad del pecho? Pero pronto se tranquiliza tocando la guitarra en los costillares. Y en seguida al vientre redondo y liso como un queso de Holanda. ¿Qué ratoncito habrá hecho en medio de él este agujero tan gracioso? Meterse el dedo en el ombligo es casi tan divertido como chupárselo.»
Que d'aon és això? Del «Ciero», senyors meus. Del «Ciero»!!

***

Rótul d'una carbonería:
«La flor del Ensanche.»
Altre d'un adroguer dels volts de Sant Cugat:
«El dirigible colonial.»
D'un forner de la dreta de l'Ensanche:
«El trigo blanco.»
Després diràn que no hi ha imaginació.

***

D'un anunci de «Eldorado» que duia el «Diluvio»:
«El capitán X con sus globos marinos amaestrados...»
Si serà alemany el capità X?

***

Un dels quadros de la nova pel·lícula «Cristus» se titula «La deposición».
Què serà?

Maridenca

En Casas, a pesar de tenir una posició bastant desahogada, anava sempre deixat, fet un verdader mamarratxo. Especialment el berret era lo que hi havía que veure: de forma antiquada, repelat, ple de pigadella.

—Però Casas—va dir-li un dia un séu amic,—quin dia et compraràs un berret nou?

—Mai!—respongué amb resolució.—Aquest sombrero és la clau de la meva independencia.

—Què vols dir? No t'entenc.

—Mólt senzill: calcula que la meva dòna va dir-me l'altre dia que no sortiría mai més amb mi mentres portés aquest berret. Amb això, figura't si he de renunciar a una comoditat tant immensa.

A Barcelona tot se perd

El pagès mai 'vía anat
a la bella Barcelona,
mes un dia, entusiasmat,
hi va volguê anà amb la dòna.
Aquell dia va estrenar
un bonic portamonedes.
i un rellotge que comprà
quan se casà, a uns mossegues.
Sempre'l que's treia del nas
ho havía a terra llançat,
mes per fer el senyoràs
feu com el senyor Serrat,
que ho guardava al mocador.
Per a fer més el senyor
quan fos allí a la ciutat,
vuit duros se'n va emportar
pel gasto que's presentés
anant per aquells carrers
i les grans places que hi ha.
Un còp fou a Barcelona,
va quedâ amb un pam de nas
i encantat donant el braç
com allí es fa, a la dòna.
Tot d'una fa un estornut,
i aixís que's 'nava a mocar
el mocadò era perdut,
puix enlloc el va trobar.
Al cap de mitja hora més
el rellotge a mirà anava,
dient: «A veure quin hora és»,
però enlloc no se'l trobava,
i després de havê'l buscat
i rebuscat resolut,
va dir tot esgarrifat:
—Mal llamp! Que l'hauré perdut?
I mirant entre la gent
tot quant al séu pas hi havía,
va veure que no tenía
ni diners per tornà al tren.
I badant com un solter
amb les «nenes» que passaven,
se trobà sense muller
(i això que del braç anaven).
Indignat la va buscar
com febrós i delirant,
però enlloc la va trobar,
ni en el «mercat de la carn».
Cansat ja de buscà estava,
quan li cridà l'atenció
uns quioscos que trobava
sovint, amb satisfacció,
puix lo que s'hi anava a fer
ell també ho necessitava
i per poder satisfer
un lloc ben prest hi trobava.
Però estava tant nerviós
pensant en lo que perdía,
que posant-se neguitós
un dubte cruel li naixía.
I buscant en aquell lloc
que és on havía de sê,
va dir amb gran desenfrè,
posant-s'hi la mà: «Jo't toc!
Aon serà? Aon serà?»
Quedant tot esmaperdut,
i a la fi aixís va cridà:¡
«Potser també la he perdut!»

ESPANYOL.—L'Empresa de l'«Espanyol» s'ha jogat el tot pel tot i ha fet un gasto important per a posar en escena «La Llegenda de Josep» i en Soler hi ha fet tot lo que sab perque l'escena fes bonic, conseguint-ho en gran manera, i hem de confessar que aquesta vegada li ha sortit femella, perque el públic s'hi ensopeix bastant malgrat el pulcre i correcte treball de'n Badó Vilaregut, que ha escrit una obra mòlt maca, però que no ha agradat.

En aquella «Llegenda» s'hi desvirtúa el cèlebre relat que explica que quan la dòna de'n Putifar o la Puti-farra va voler saber quin gust tenía en Josep, que era un xicot jove i guapo, se va trobar amb que aquèst, carregat de bona fè, no's va voler deixar tastar i va fugir deixant la capa a la dòna, com si no estant content de menyspreuar-la encara li volgués fer aguantar la capa.

L'autor de la «Llegenda» que representen a l'«Espanyol» no s'hi ha volgut acostumar a l'idea de que un home diu que no quan una dòna diu que sí, perque li ha semblat que aquèstes quan senten que un home diu *canó* elles responen *canonada*, i això ha fet que volgués presentar a Josep complidor com el primer i que si té un *que nó* per les dònes és un *que no* que'ls hi agrada amb deliri.

Però el públic no està per literatures i al cap de poca estona d'haver-hi teló enlaire diu: «Prou d'aquest color», i comença a cantar una part de rosari.

Llàstima, repetim, que s'hagin gastat tants diners en una obra que no'ls hi ha de dar cap entrada, i llàstima de la feina que hi fan els actors, que hi han posat el coll, perque l'obra els hi surt *arrodonida*, sobre tot a les dònes, que queden mòlt rodones.

La Pons, que fa de Josep, ens resulta un ser hermafrodita, perque essent una dòna que fa d'home queda entremig dels dos sexes i el públic no sab a quina carta quedar-se.

Pensaments

L'amor no és més que un bastó amb puny d'or i virolla de llauna: el començament és mòlt bonic, l'acabament mòlt detestable.

***

La sífilis és l'espina del peix-amor.

—Desenganyi's: això és l'ou de Colón.
—No cridi, que'l podríen sentir les meves filles.

CARNET DEL PAPITU

«... que prohiba la venta de carne de toro lidiado en la vía pública...»
(«La Vanguardia», 31 març 1916.)

No me'n havía enterat
que en el carrê es toregés;
Carail Sí que és exposat
passejar-se pels carrês.

No tindrem més solució
que apendre de torejar,
per si es presenta ocasió
quan anem a passejar.

***

Al menos doscents mitins
de propaganda
política es celebren
eixa setmana.
No os dic rès de quin modo
se sacrifiquen
pel poble, els *capitostos*
de la política.
S'utilitzen teatres,
cines i centres,
i fins crec que's fan mitins
a l'*intemperie*.
Després de tot, que'ls fecin
a l'aire lliure
sería lo més propi
que fer podrien,
puix hi ha polítics *frescos*
que s'acostumen
a pendre la política
amb gran *frescura*.

***

Ja que van fer-se el diumenge
rogatives per la pau,
és precís que ara se'n facin
perquè ens rebaixín el gas,
perquè en Montero no estreni
cap revista durant l'any,
perquè «*La mano que aprieta*»
s'acabi ben aviat,
i perque tirin a terra
el *peñón* de'n Milà i Camps.

***

SONET

Es la setmana entrant la quaresmal
setmana de passió, bon llegidô,
la que al recolliment i l'oració
convida a l'esperit del trist mortal.
Mes veient la campanya electoral
jo dic, i em donareu tots la raó,
que és també una setmana de passió,
pro de passió... política, l'actual.

Els candidats que guanyin l'elecció
el diumenge victoria cantaràn
arrogants com el gall de la passió,
mentres els pobres que l'adinyaràn,
com el gall de Morón se quedaràn
desplomats, inspirant-nos compassió.

***

Els que no són radicals,
ni tampoc ministerials,
ni carlins, ni autonomistes,
com tampoc regionalistes,
ni afiliats a cap partit,
el diumenge votaràn
en blanc, color preferit
d'aquells que de neutre fan.
En canvi os assegurem
que tots aquells que formem
en el còs de redacció
del PAPITU, que en vritat

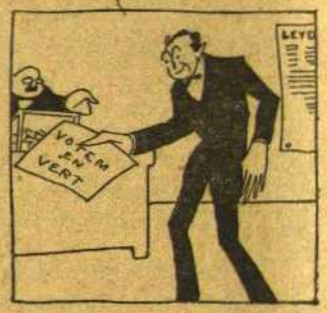

és un còs mólt ben format
i la mar de tentadô,
si Déu vol debutarem
el diumenge i votarem
en verd, un verd ben pujat
que és el color *favoritu*
del nostre xamós PAPITU
alegre i aixalabrat.

***

Una gran perfumería
mólt antiga de la Rambla
l'altre dia la vaig veure
amb ciris il·luminada.
Un aspecte funerari
la botiga presentava
i s'hi aglomerava el públic
per averiguar la causa.
D'un ròtul mólt humorístic
ne vaig treure l'aigua clara,
deduint, de lo que deia,
que amb ciris il·luminava
la botiga, el perfumista,
per fuma a «La Catalana».
Se veu que amb l'augment del gas
no hi vol sabê una paràula;
ell rai, que amb llums de petroli
quan és fosc pot arreglar-se,
puix en les perfumeríes
de Petroli... Gal no'n manca.

SPORTS

De tot un xic

La veritat és que'l cós humà de la persona només té de deportiu braços i cames. Els demés membres, per exercicis que facin—i algún n'hi ha que treballa de valent—no poden arribar a assolir la categoría sportiva. Aquí tenen l'estómec, per exemple. A ningú se li ha acudit calificar de sport un dinar de duro ni organitzar un «cross country» a can Martin. Ara que parlem d'això: ¿saben qui va guanyar la cursa que's va fer al Tibidabo amb motiu d'allò de les «pelomas»? En Pratlll Amb què carai ho han conegut?

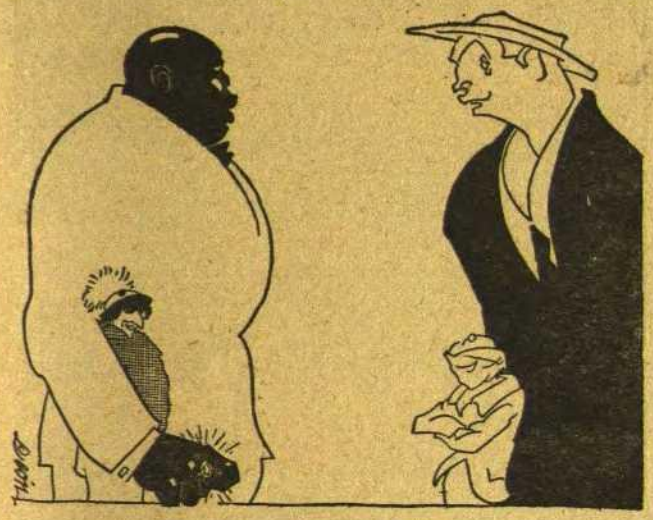

Aquí tenen an en Jonhson i au en Cravan.

Doncs, sí: aquesta preferencia fisiològica-sportiva que's dóna a cames i braços amb menyspreu d'altres membres força respectables, és cosa digna d'una conferencia al Kinesiteràpic o d'un articlet de'n Maluquer. Perquè ja n'estem farcits d'això de que entre la boxe i la cossa fem el gasto.

Salt de coll i bè de l'Usobiaga.

Aquí tenen a en Jonhson i an en Cravan, dues peces de tamany natural, propies per a reventar somiers de fonda: l'un és negre, d'un negre cafè amb llet, amb dos braços d'aquells que fan calcular l'efecte del còp de puny i asseguren la fidelitat de la senyora; l'altre és blanc, s'ha fet amic de'n Pomés i fóra un moço d'esquadra ideal. En una sessió de còps de puny de camama, en la que vàrem veure a l'Ardèvol fent el ceba, ens els varen ensenyar de franc. Creguin que són dos «bibelots» pel damunt de la calaixera. Oh! i que diuen que no mosseguen. En fi: que'l dia de la batuça no hi faltarem, si ho fan acomodo.

I deixant de banda el bíceps i la trompada manual, anem a la sabata amb tiretes i a la cossa lliure. L'«Espanya» i l'«Espanyol» varen engegar un partit amb motiu d'una tal copa «Anònima», que's veu «ca no anima»gaire, doncs la gent no vessava, partit mólt conforme que varen guanyar els «urbanos» com podíen haver guanyat els nois «hardoianos». Aquets varen presentar un «team» menor d'edat, de nois tendres, que va anar d'allò més a l'hora. Crec que arribaràn a fer rotllo si no's descompòn el quadro.

Pluja de telegrames de la cort.

Lo millor de la tarde, les postures de'n Bellavista, el salt de coll i bè de l'Usobiaga, les indirectes de'n Casellas, la falta de'n Tormo i la pluja de telegrames de la cort anunciadors de la desfeta del «Barcelona», desfeta material, s'entén, que lo que és moralment...

En Boix va fer posar al «Diluvio» del dilluns el següent anunci: «Se han perdido dos equipiers azul-grana. Uno mide 1'95 de alto y atiende por Tiago. El otro gasta crenxa partida y es más tierno. Se gratificará su devolución... etc.»

I prou, que és tard.

♣ ♣ ♣

TOROS

—Llàstics, hola!

—Olè.

—No, hombra: hola!

—Olè, dic jo. No veus que m'expansiono. Olè, olè i olè. Això és art de llei, toreig com cal i ciencia concentrada. Això és la hipotenusa i el pa de casa. Això és...

—Parles del discurs del Miliano? Ja tens raó, ja...

—Calla, heretge. Parlo de'n Pastor, de l'home més serio que circula, que no riu ni veient al Larita. Parlo de'n Pacomio, que va per bon camí si no s'entrebanca. Parlo de sis besties majors d'edat. Parlo de 6 estocades matemàtiques, tirades amb compàs, que van fer més efecte que un vaset de Rubinat. Parlo d'un trasteig de casa de senyors, que n'hi havía per a convidar als amics. Parlo de la corrida del diumenge a les Arenes, que va deixar-me més *relleno* que si hagués anat de fonda pagant un altre.

—Sí que amigo...

—Això, en els meus temps passava cada diumenge. De «fenómenos», sabs, no en gastàvem d'altres que «l'hombra salvaca» i «la muquer gorda» que ensenyaven per dèu cèntims. Els *diestros*, sabs? eren diestros sense trampa, i el públic... oh, el públic! El més olla hi entenía com un servidor, vatúa el carpó d'un sastre guenyol

—Sí que amigo...

—La gent d'ara bada, ja t'ho diré. Li fan quatre ballarugues i es queda més contenta que la de casa quan la duc al cine. No hi entenen pilota, maleitsiga l'Africa. Per això jo em revifo, i m'exalto, i m'engresco i em deixo convidar, quan surten un Pastor i un Pacomio i tornem a aquells temps en que la de casa era soltera. Olè, olè i olè!

—I a l'altra?

—A la Monumental? Crec que va anar tal qual, que diu la sogra. En Curro, matant és dels meus. I en Gaona, segons un mestre d'estudi que és de Viloví, i que va ser-hi, sabs? què vols que't digui...

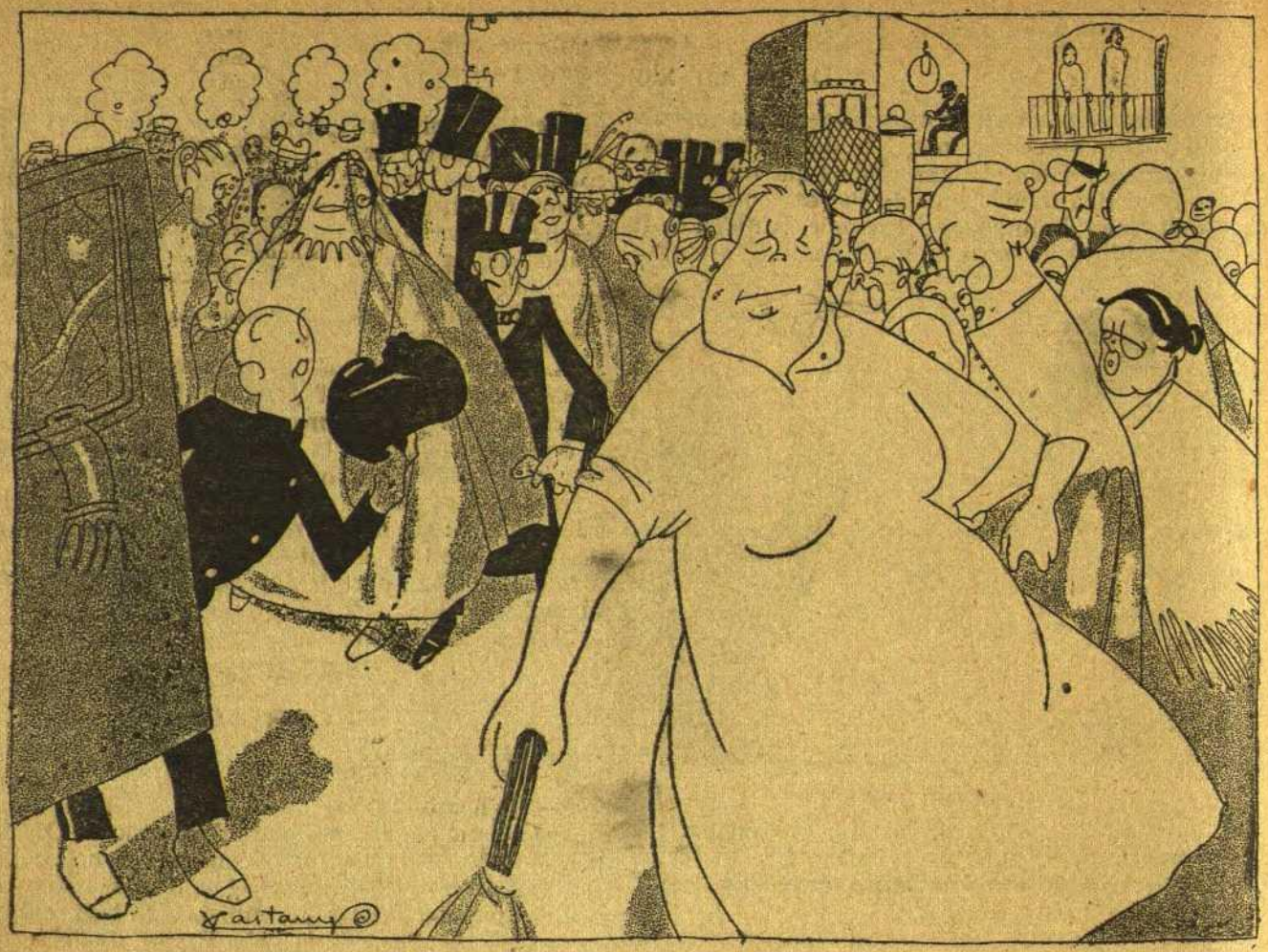

UNA VÍCTIMA MÉS
—Pobret! Me sembla que aquesta nit farà un mal paper.

Motius de Moncada

De persones.—En Magina, el Cego, en Marxán, en Quirru, en Serget, en Peret de la Ceba, l'Apedasat, en Peses, el Rei, en Rata, en Piqué, en Petasques, el Peixeté, en Bailón, en Germàn, en Monic, el Xicu, en Matases, l'Esmuxinat, el Quecu, en Tapret, en Santisidru, en Marc, en Quirse, la Estrella, el Musiquet, en Pela Cuixes, en Creus, l'Echevarría, en Pep de la Sinia, el Jutori, en Goita i en Món.

De cases particulars.—A cala Noia, a cal Arangadé, a can Fera, a cala Isabel, a cales Indianes, a cala Titona, a cal Ollé, a cala Carolina, a cal Sallent, a can Peces, a cala Dolors, a cal Nunci, a cal Mestret i a can Mama.

D'un tramvía

Dos pagesos que per casualitat o lo que sigui es deien Josep, varen fer un viatge a Barcelona, i havent sentit dir per tots els del poble que hi havien vingut ponderar tant al Tibidabo, no pogueren més que l'endemà de l'arribada van decidir anar-hi, per lo que es van fer acompanyar pel moço de la fonda al tramvía que'ls havía de dur a l'Avenida del Tibidabo. Quan el tramvía que ells anaven va arribar als Josepets, el cobrador, tancant la porta, va dir:

—Josepets! La baixada és pel davant.

Els dos pagesos es miraren d'una manera com volguent dir:

—Aquest, perque som de fòra, es pensa que no ho sabem que la baixada es pel davant...

NUMERO VINENT

MOTIUS DEL BRUCH

Sensació al Bruch de Dalt, al Bruch de Baix i al Bruch del mig, que és allí on hi ha les pessigolles.

Pensament

Un incendi d'amor s'apaga amb unes quantes gotes de plaer.

—

En els balls els musics toquen i els que ballen també.

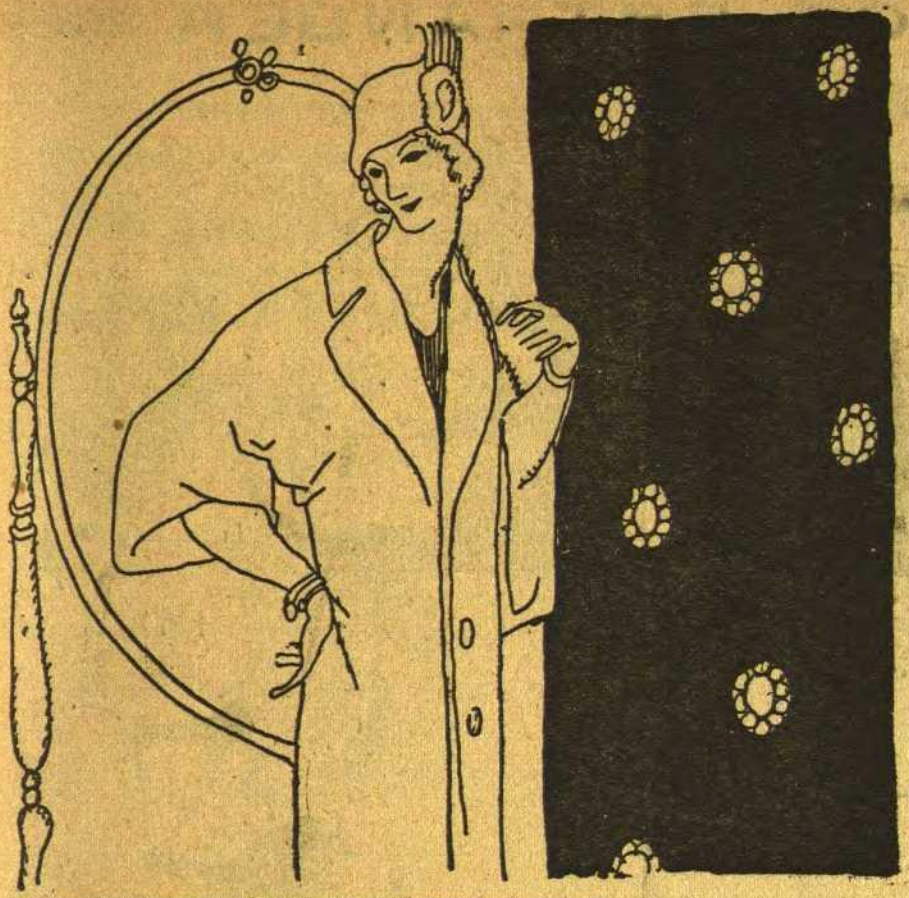

—Amb aquest abric ja hi vaig de calenta però no'm puc remenar.

Mitja de Sardina: N'aprofitarem les principals figures.—*Josefa i Anita:* Geroglífic endevinat. Els treballs van a la Biblioteca Secreta.—*Nolo Arias:* Els seus treballs seran aprofitats.—*Un artista barrilaire:* Mirarem de fer-li entrar, encara que sigui retocant-li.—*Martinet.* Solucions endevinades. El que vostè ens envía va al Museu Biblioteca Secreta del PAPITU.—*F. Abat Endre:* El 17 i el 19, mólt bé, però el 16 ha de dir: les castanyes, en contes de les figues i calentes en lloc de Kal-Ceres.—*Una argentina:* Solució endevinada. Mil mercès per la felicitació del sant del PAPITU. Entreguem la seva carta al senyor Buendía i ell li darà una cita.—*Pere Brut:* Mil mercès per la coral i expressiva felicitació.—*6 Kr Hals Streets:* Solució endevinada. Dels que vostè ens envía ne publicarem un que és mólt bonic.—*7 En David de la colla Els Timits:* Solució endevinada. Lo que'ns envía ho guardem.—*Vinga Lapsus:* Treballi, que vostè farà.—*Un fundador de la colla del Blat, que viu al Paraguay:* Es per tota l'Amèrica del Sud. Dant-li mil mercès pel treball que'ns envía, li diré que'l posarem a la Biblioteca Secreta del PAPITU.—*Carda Llarg:* Està mólt bé, però el final és poc nou.—*Fañamás:* Mirarem de servir-lo.—*Me la garras:* Va al Museu Secret.—*Un colom que és troba de passarell a Barcelona:* Les solucions endevinades. Respecte al cèlebre *Portero de los Cartujos* que suposem que vostès volen dir, no sabem aon el vènen, però el dia que'l trobem nosaltres el publicarem traduit al català.—*Jaumet Prim Granollers:* Té molta raó i ha endevinat la solució.—*Lito:* Envíi altres treballs en el mateix sentit, que vostè té gracia i condicions.

Pere Brut: Rebuda la seva setmanal i llarga grata. Respecte al respondre-li que ens hem fumat el puro que'ns va enviar, li vaig dir perque nosaltres, quan parlem oficialment, fem com els bisbes, que diuen Nos en contes de Jo. Saludi a la seva estimada dispesera, i faci-li lo que generalment fan tots els dispesers quan saben la seva obligació.—*Una rubinenca:* Mil mercès de la coral felicitació. Mil mercès de l'oferiment que'ns fa posant les gracies naturals del séu sexe (si és que vostè és femella, com suposa el pseudónim), a la nostra disposició i mil mercès pel geroglífic que'ns encoloma, del que aprofitarem quelcom. Les solucions endevinades. — *Sardelo Dika:* Vostè és una persona que mereix admiració i consideració, i lo que vostè diu de sí mateix no és just. La solució endevinada. Vagi treballant i enviant.—*Armando Bruno:* Rebuts els macos motius de Ginista de Ebre, que seràn publicats com mereixen.—*Rigodons:* Es un treball mólt bonic que serà publicat i tindrà éxit.—*Pitus:* Estimat senyor Pitus: Dels xistos que'ns envía n'hi ha de monumentals, que, es clar, seràn publicats.—*8 En David de la colla dels Timits:* Els versos son mólt bonics i els publicarem. La solució endevinada. Lo altre ja s'ha publicat.—*Tiana i Mongat:* Rebuts els motius d'aquests hermosos i xamosos pobles, que seràn publicats.—*Pipi:* Li aprofitem l'idea.—*Refi:* Li arreglarem i li publicarem.—*Nulles:* Rebuts els motius de Nulles, que seràn publicats més endavant.—*Mamhalahtu i C.ª:* Solució endevinada. Del geroglífic que'ns va enviar n'aprofitem alguna coseta.—*Un que la T, etc.:* La solució endevinada, però en contes de rave ha de dir nab. El treball que'ns envía és magnífic i digne del cervell de vostè. El publicarem.—*J. S.*, o les inicials que síen: Rebut el seu dibuix. Publiquem el xisto.—*Un dels de la gorra groga:* Rebuts els xistosos motius de Liñola, que seràn publicats més endavant.—*Jo K. me la i Fi K, etc.:* El treball que'ns envía ja s'ha publicat.—*1 Kae Sfilet:* Rebuts els macos motius de Teià, que afegirem als que ja tenim en cartera.—*Caius, Julius, Augustus:* Suposo que ja haurà rebut la contesta que espera amb molta raó. Nosaltres contestem sempre. Vostè té merits.

L'han endevinada: *Mer D. Clara i C.ª, Un artiller del 42, Jano Tremp Fort, Petite Montmartraise, Joli Fi Q. Tota, Pel-i-cul-es, Frai Gerundi, Calén de la Barretina, Pastilla, Mhas Ben Fomut, 4 K Lens i 1 de Boig, R. Clay Vell, Ma Figuera, Aloreugif Naitsabes, Un artista barrilaire, Els daldos de les poleas, G. C. Barber d'ofici, Rafel Pentinat, Vilasanesos de can Torelló, Glopeja tiros.*

Imp. J. Rovira. Barcelona

L' HUMOR ESTRANGER

—Dispensi'm! Faria el favor de dir-me si és aquesta la farmacia especial homeopàtica anglesa del doctor Pallús, ex interns dels hospitals, pèrit químic de la ciutat de París i premiat en el Concurs de 1889?
—Sí, senyor.
—Doncs, vol donar-me dèu cèntims d'aigua destilada?

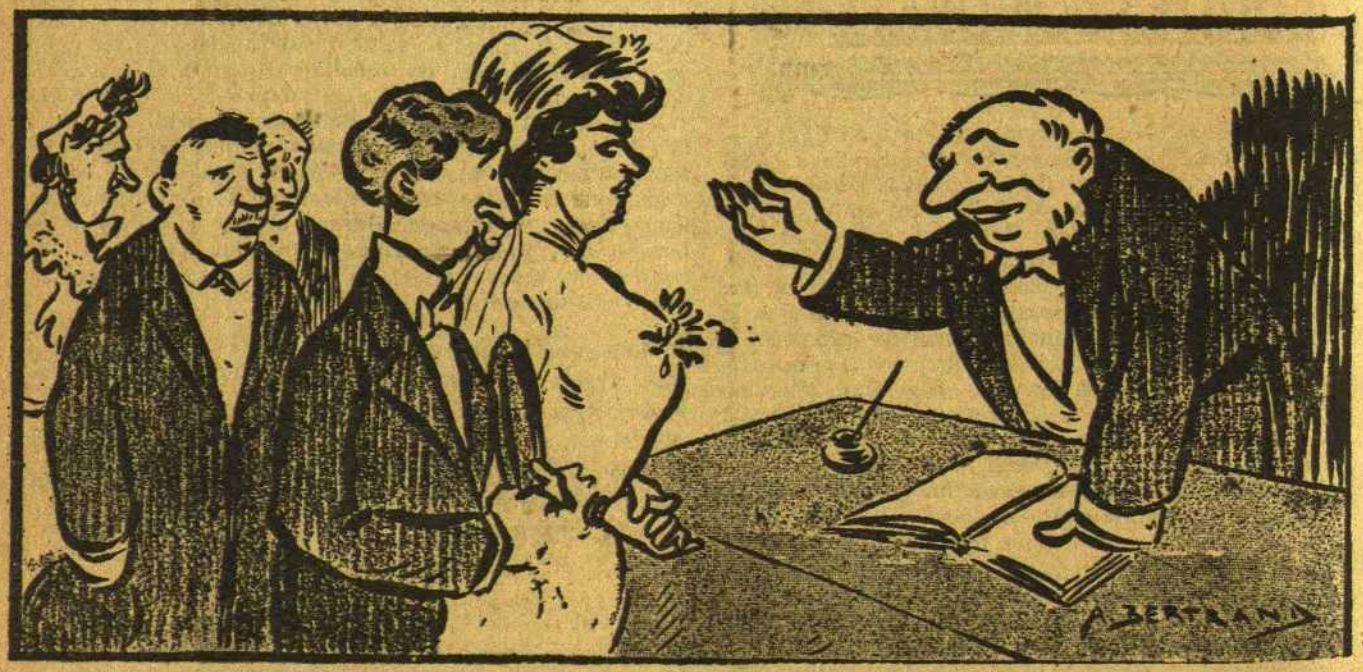

—I ara, fills meus, sóu dos que n'heu de fer un.

'POMPEYA'

Temple de l'alegría

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Gran concert per 50 hermoses artistes, 50

APRES MINUIT SOUPERS TANGO

AMENITZATS PER NOTABLE SEXTET

Sorollosos aplaudiments a

Mari-Juli i Pilar Guitart

La Ciencia ha donat un pàs gegantí

Les eminencies mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lentes propietats curatives de la **Injecció SYRGOSOL**, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions).

Se garantitza l'acció immediata i sense dolor.

DE VENDA

En les Farmacies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, etc., etc.

Enviu gratuit a qui ho sol·liciti de l'interessant folleto «La Blenorragia y su tratamiento» dirigint-se a **SYRGOSOL**, Rambla de les Flors, 8, farmacia.

ATENCIÓ

TELEGRAMA ESPATERRANT

Barcelona

En l'últim Congrés que han celebrat les potencies bel·ligerants, han acordat que l'únic lloc per a fer la pau, en les actuals circumstancies, és anar tots els bordegassos *i* bordegasses *sarauistes, des dels dotze als seixanta anys, cada festa, tarde i nit, a ballar en el preciós saló VENUS SPORT, S. A.*

Ronda de Sant Antoni i Tigre

Ai, si, si! Ai, si, si!

¡¡CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

"INSTITUTO FISIOTERAPEUTICO"

Director: D. J. Riera Vaquer

Doctor en Medecina y Cirurgía

Consulta de 3 a 5. — Festius, de 10 a 12

Cortes, 619, pral. (entre P. de Gracia i Claris) Telefon 4152

BARCELONA

LA ESCOCESA : RONDA SANT ANTONI, 12

E. RIBA

Mobles de totes classes, al comptat i a plaços sense fiador ■ Gran assortit en Rellotges de Paret

Tota persona que a l'efectuar la compra presenti aquest programa obtindrà un 2 per cent de descompte

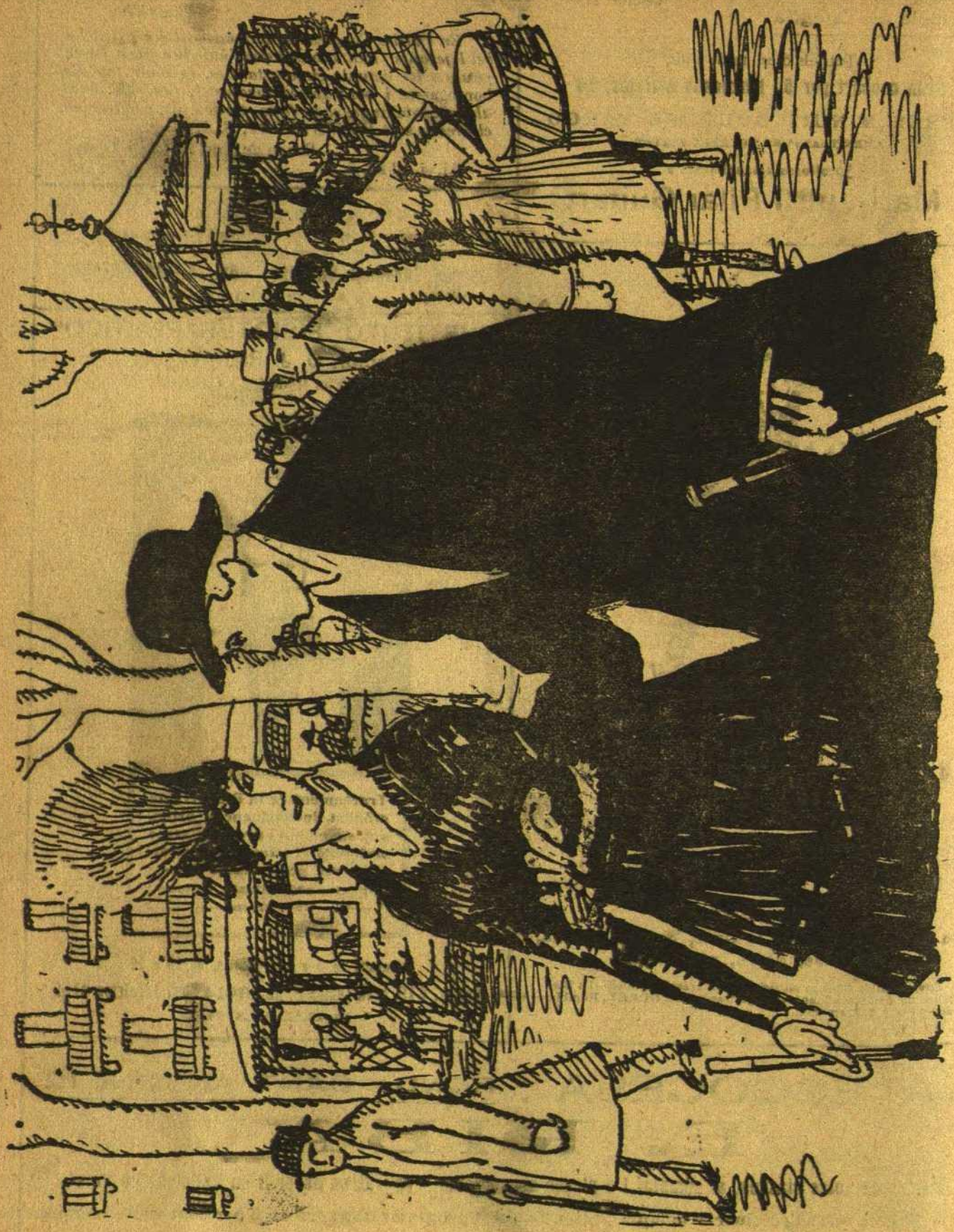

—Aquí on el veus, diuen que s'entén amb sis dones.
—Es un xicot de molta llet.